

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **F. D.**, zastoupen JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL. M., MBA, advokátkou se sídlem Žitná 1575/49, Praha 1, proti žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2021, č. j. 30 Ad 4/2020-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. května 2020, č. j. PPR-40106-15/ČJ-2019-990131 (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 10. 2019, č. ŘŘ-1831/2019, kterým podle § 48 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o služebním poměru“), žalobci nebyl udělen souhlas s vykonáváním jiné výdělečné činnosti spočívající v obsluze a zajištění případného telefonického spojení pro potřeby společnosti 1. KORONERSKÁ, s. r. o., se sídlem Benešova 141, 541 03 Trutnov (dále jen „1. Koronerská“), při provádění prohlídek těl zemřelých podle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zdravotních službách“). Správní orgán prvního stupně rozhodnutí odůvodnil tím, že by uvedená činnost pro společnost 1. Koronerská vedla k ohrožení důležitého zájmu služby.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v předmětném správním řízení správní orgány posuzovaly žádost žalobce v rámci správního uvážení. Správní uvážení má své meze a stejně tak i soudní přezkum takového uvážení. Následně přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí stran namítaných vad. Neshledal vadu napadeného rozhodnutí spočívající v žalobcem tvrzeném převzetí pravomoci přímého nadřízeného žalobce žalovaným. Žalovaný přihlédl k vyjádření přímého nadřízeného, který doporučil udělení souhlasu s výkonem jiné výdělečné činnosti. Odkázal na ně, nikterak je nezpochybnil, avšak odůvodnil, že samotné pozitivní hodnocení a doporučení nadřízeného nemůže vyústit v udělení souhlasu s výkonem výdělečné činnosti, pokud další zjištění podporují opak. Stejný postoj zaujal i k námitce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje pouze hypotetickými závěry. Podotkl, že § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru předpokládá právě takové rozvahy správního orgánu, které směřují k situacím, které mohou (nikoliv nutně musí) v budoucnu nastat. Není tedy rozhodné, zda k ohrožení důležitého zájmu služby skutečně dojde, ale postačuje již taková reálná možnost. Je nutné zkoumat hypotetické, avšak současně reálně hrozící, riziko. K povaze zamýšlené výdělečné činnosti uvedl, že žalobce měl v kalendářním měsíci zhruba 11 až 12 volných dnů pro výkon této činnosti, což může vést k tomu, že u žalobce dojde k navýšení práce o téměř jednu třetinu běžného rozsahu výkonu služby za měsíc (při sedmihodinových směnách by šlo o osm odpracovaných směn, při dvanáctihodinových směnách o pět odpracovaných směn). Žalobce v průběhu řízení před správními orgány skutečný počet zamýšlených směn nikdy číselně nevyjádřil, nemůže tak vytýkat žalovanému jeho postup, kdy reálně vycházel z počtu směn výkonu služby a dle zjištěných dnů volna provedl kalkulaci případných zamýšlených směn. Uvedený počet tří až pěti směn za měsíc žalobce potvrdil. Bagatelizace zamýšlené práce operátora dispečinku není na místě. Jedná se o pracovní činnost, která vyžaduje minimálně nezanedbatelné nároky na pozornost, a tedy zprostředkovaně působí i na únavu pracovníka. K namítanému nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí krajský soud uvedl, že lhůty podle zákona o služebním poměru jsou lhůtami pořádkovými. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný žalobcův případ posuzoval materiálně ve vztahu ke konkrétnímu případu.

III.

[4] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel spatřuje nezákonnost v tom, že žalovaný vycházel z nesprávného posouzení podkladů a z nesprávné aplikace právních norem, přičemž krajský soud tyto nesprávné závěry pouze převzal, aniž by zkoumal věcnost jeho argumentace. Krajský soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného, který závěr o neudělení souhlasu s výkonem výdělečné činnosti dle § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru staví na existenci relevantního rizika spočívajícího v ohrožení (nikoli narušení) důležitého zájmu služby, přičemž není rozhodné, zda k ohrožení skutečně dojde, postačuje reálná možnost. Stěžovatel opakovaně poukazuje na to, že zamýšlená výdělečná činnost je činností administrativní povahy, není nijak fyzicky ani psychicky náročná. Náplní výdělečné

pokračování

činnosti je činnost dispečera, jehož úkolem je zejména přijetí telefonické výzvy z místa úmrtí, zajištění osoby, která provede ohledání těla zemřelé osoby na místě, telefonická komunikace s pozůstalými a ostatními osobami v místě nálezů těla zemřelé osoby a administrativní zpracování celé události. Pokud však žalovaný i krajský soud staví své závěry o neudělení souhlasu s výkonem výdělečné činnosti na hypotetické existenci rizika (tj. fyzické či psychické zátěži) spočívajícího v ohrožení důležitého zájmu služby, je *ad absurdum* zřejmé, že takové riziko musí existovat v každém jednotlivém případě příslušníka bezpečnostních sborů, neboť, jak uvedl krajský soud, jakákoli pracovní činnost vyžaduje minimálně nezanedbatelné nároky na pozornost, a tedy zprostředkovaně působí na fyzickou i psychickou únavu pracovníka. Fyzicky náročná činnost příslušníka ve volném čase či jeho pobyt např. v nočním klubu do ranních hodin může vést ke stejnému ohrožení výkonu služby jako jím zamýšlená výdělečná činnost a možná i k ohrožení mnohem většímu. Závěry žalovaného a krajského soudu tak zcela nepochybně podporují nerovné zacházení mezi jednotlivými příslušníky bezpečnostních sborů, neboť existují výdělečné činnosti, které souhlas s jejich výkonem nevyžadují (např. činnost vědecká, umělecká, pedagogická aj.). V souladu se zákonnou úpravou je výkon jiné výdělečné činnosti dostupný všem příslušníkům bezpečnostních sborů a může být oprávněně odepřen jen v konkrétních případech, které mohou reálně vést ke střetu zájmu nebo ohrožujícího zájmu služby nebo dobré pověsti sboru. Má za to, že případným výkonem výdělečné činnosti by žádným způsobem nebyl ohrožen důležitý zájem služby, tj. včasné a kvalitní plnění služebních úkolů, ani v konkrétním případě nebylo toto prokázáno.

[6] Rovněž namítá, že krajský soud nevzal v potaz charakter služby stěžovatele na obvodním oddělení Hostinné, která zahrnuje především zpracovávání přestupkového a trestního řízení, dozorčí službu, eskorty a střežení osob a dohled nad bezpečností silničního provozu. Obvodní oddělení Hostinné je oddělení s nižším nápadem trestné činnosti. Nevzal v potaz ani konkrétní okolnosti zamýšlené výdělečné činnosti, kdy tato by byla vykonávána na základě dohody o provedení práce, a to v rozsahu 3 – 5 směn v měsíci. Krajský soud nerefletoval ani navržený důkaz (statistiku udělených souhlasů s výkonem jiné výdělečné činnosti u příslušníků Policie České republiky v jednotlivých krajích). Naopak přisvědčil všem argumentům žalovaného, které jdou k jeho tíži. Zejména přijal odůvodnění předpokládané fyzické a psychické zátěže s odkazem na obdobné činnosti uvedené v Národní soustavě povolání, ve které stěžovatelem zamýšlenou činnost dispečera přirovnal k pracovní specializaci operátora zákaznické linky, smutečního řečníka a poradce pro pozůstalé. Charakteristiky těchto činností však zcela nepochybně neodpovídaly zamýšlené výdělečné činnosti ani rozsahu jejího výkonu. Proto navrhl zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný setrval na dosavadní argumentaci. V žalovaném rozhodnutí konkrétně a individuálně posoudil zamýšlenou výdělečnou činnost, a to na základě známých skutečností a podkladů, zároveň konkrétně posoudil též výkon služby stěžovatelem na služebním místě, na němž je ustanoven a náležitě odůvodnil své závěry stran psychické a fyzické zátěže obou činností. Uvážil o možných dopadech zamýšlené výdělečné činnosti na výkon služby a na plnění úkolů policie a dospěl k odůvodněnému závěru, že lze předpokládat ohrožení důležitého zájmu služby. Proto výkon jiné výdělečné činnosti než

služby nepovolil. Postupoval zcela v souladu se zákonem o služebním poměru, jelikož § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru nevyžaduje jistotu v porušení či ohrožení vyjmenovaných atributů, nýbrž postačuje pouhá potenciální možnost jejich ohrožení.

[8] Nesouhlasí s kasační námitkou, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku o dostatečnosti toliko hypotetického rizika a poukazuje na dezinterpretaci závěrů krajského soudu stěžovatelem. Krajský soud nekonstatoval, že jakákoli pracovní činnost vyžaduje nezanedbatelné nároky na pozornost atd., nýbrž zdůraznil, že stěžovatelem zamýšlená jiná výdělečná činnost vyžaduje minimálně nezanedbatelné nároky na pozornost, a tedy zprostředkovaně působí i na únavu pracovníka. Námitku stran § 48 odst. 4 zákona o služebním poměru pak považuje za nepřipustnou, neboť ji stěžovatel řádně nevznesl v řízení o žalobě. Proto považuje rozsudek za nepřipadný, neboť se nevztahuje k otázce udělování souhlasu k výkonu jiné výdělečné činnosti, nýbrž k propuštění ze služebního poměru. Nelze z něj dovodit, že by žalovaný postupoval nesprávně.

[9] Neztotožňuje se ani s tím, že by krajský soud nevzal v potaz charakter služby vykonávané stěžovatelem a zamýšlené jiné výdělečné činnosti. Stěžovatel vykonává průměrně 13 až 14 směn v měsíci. Z doložených informací neplyne, že by stěžovatel plánoval vykonávat jinou výdělečnou činnost v malém rozsahu, ani to, že by se jednalo o činnost, která není nijak fyzicky ani psychicky náročná. Je zřejmé, že stěžovatel bagatelizuje nejen charakter a průběh zamýšlené jiné výdělečné činnosti, ale též jím vykonávané služby. Současně nesouhlasí, že by řízení bylo zatíženo jakoukoliv procesní vadou. Národní soustavu povolání žalovaný využil pouze jako doplňující podklad, neboť z ní lze vyčíst fyzickou a psychickou náročnost jednotlivých činností. Pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a při zachování co největší míry objektivity bylo využití této databáze namístě. Pro posouzení zátěže a rizika není třeba, aby byla činnost vykonávána v rozsahu zákonné týdenní pracovní doby. S ohledem na uvedené navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování

pokračování

rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[13] Stěžovatel k nepřezkoumatelnosti namítá, že krajský soud bez dalšího převzal závěry žalovaného, přičemž nezohlednil charakter služby ve vztahu k zamýšlené jiné výdělečné činnosti, jejímu rozsahu a rovněž jiné skutečnosti týkající se zamýšlené výdělečné činnosti. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody rozhodnutí nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[14] Případné vyhovění žádosti o vydání souhlasu s výkonem jiné výdělečné činnosti je výsledkem správního uvážení rozhodujícího správního orgánu. Prostřednictvím správního uvážení je správnímu orgánu poskytnut nástroj k nalezení adekvátního řešení odpovídajícího možným eventualitám, a to prostřednictvím uvážení možných právních následků spojovaných s konkrétním skutkovým stavem. Rozsah správního uvážení má své meze, stanovené jak zákonem, tak vyplývající z ústavních a obecných právních principů. Stejně tak i soudní přezkum správního uvážení má své hranice. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, konstatoval, že *„úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“*

[15] Krajský soud se v bodech 46 až 49 dostatečným způsobem zabýval jak samotným charakterem výkonu služby, tak jemu známými skutečnostmi stran charakteru jiné výdělečné činnosti. Posoudil jak fyzickou, tak psychickou náročnost obou výdělečných činností, přičemž vzal v potaz i plánovaný rozsah výkonu obou činností a jejich faktickou časovou náročnost. Osvětlil, z jakého důvodu nelze stěžovatelovým tvrzením přisvědčit. Podrobně vysvětlil, z jakého důvodu je třeba přisvědčit správním orgánům a proč je třeba akceptovat jejich správní uvážení. Z právní úpravy vyplývá, že k ohrožení důležitého zájmu služby postačuje již hypotetické riziko, tedy k němu nemusí nutně dojít. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z rozsudku krajského soudu jsou seznatelné rozhodující úvahy, je z něj zřejmé, z jakých důvodů krajský soud považoval žalobní námitky

za nedůvodné a proč žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu proto nedostatkem důvodů netrpí.

[16] Mezi účastníky je sporné, zda by případný výkon jiné výdělečné činnosti při současném výkonu služby mohl vést k ohrožení důležitého zájmu služby (§ 48 odst. 2 zákona o služebním poměru).

[17] Podle § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru může příslušník vykonávat jinou výdělečnou činnost než službu podle tohoto zákona pouze se souhlasem služebního funkcionáře. Služební funkcionář udělí rozhodnutím souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti za podmínky, že tato činnost nemůže vést ke střetu zájmů osobních se zájmy služby, k ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru nebo k ohrožení důležitého zájmu služby.

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že krajský soud rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a nezkoumal věcnost stěžovatelovy argumentace, pokud se plně ztotožnil se závěry žalovaného. Ustanovení § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru předpokládá úvahu správního orgánu směrem k situacím, které mohou nastat. K vydání souhlasu dojde pouze tehdy, pokud jiná výdělečná činnost nemůže nijak ohrozit důležitý zájem služby, a to případně i v budoucnu. Zákon přímo nestanoví předpoklad, že tato situace nutně nastat musí, postačuje pouze reálná možnost. Správní orgány i krajský soud podrobně zkoumaly existenci takového rizika a dospěly ke kladnému závěru. Lze připustit, že správní orgány hodnotily hypotetické okolnosti, neboť tyto jsou důležité z hlediska pravděpodobnosti jejich následného reálného uskutečnění. Pokud stěžovatel dovozuje, že hypotetické riziko existuje v každém případě žádosti o udělení souhlasu s výkonem jiné činnosti, lze tomu v obecné rovině přisvědčit. Žalobou napadené rozhodnutí jakož i rozsudek krajského soudu však obsahují dostatek individualizovaných důvodů, pro které nebylo lze v konkrétní situaci žádosti stěžovatele vyhovět.

[19] Stěžovatel zdůrazňoval povahu zamýšlené výdělečné činnosti, o jejíž povolení žádal. Ačkoliv tvrdí, že tato činnost je diametrálně odlišná od výkonu služby, nelze mu dát za pravdu v tom, že není nijak fyzicky a psychicky náročná. Ačkoli ji patrně nelze považovat za extrémně náročnou, jisté požadavky na zdatnost a odolnost jsou pro její výkon doajista vyžadovány. Zamýšlená výdělečná činnost klade minimálně nezanedbatelné nároky na pozornost, a tedy zprostředkovaně působí i na únavu pracovníka. Rovněž sama podstata zamýšlené činnosti, její předmět a obsah (komunikace o skutečnostech z povahy věci emočně zatěžujících, souvisejících s úmrtím člověka) může vést doajista k tomu, že tato zvýšená zátěž se může při následném plnění služebních povinností projevit. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel pracuje přibližně 13 dní v měsíci, přičemž počet dní není stálý a služby nejsou rovnoměrně rozloženy. Stěžovateli může být nařízena služební pohotovost nebo služba přesčas. Z uvedeného je patrné, že i stěžovatelem nastíněný rozsah 3 – 5 dní v měsíci by mohl vést k narušení pracovního měsíce a času odpočinku mezi jednotlivými službami. Stěžovatel do jisté míry bagatelizuje jak zamýšlenou výdělečnou činnost, tak i samotný obsah prováděného výkonu služby. Příslušník policie však musí být při výkonu služby bdělý, jelikož výkon služby vyžaduje adekvátní reakce projevující se včasným, rychlým a precizním provedením. Stěžovatel v průběhu řízení blíže nespecifikoval, jakým způsobem by pracovní činnosti vzájemně kombinoval v případě

pokračování

neočekávané situace a jak by byl schopen zajistit si dostatečný odpočinek. Obava, že příslušník nebude mít prostor pro regeneraci před nástupem služby, je tak řádně individualizovaná a vychází z nesporných informací obsažených ve správním spise.

[20] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 176/2017-96 ze dne 24. 1. 2018, je nepřipadný. Citovaný rozsudek se nevztahuje k udělení souhlasu k výkonu jiné výdělečné činnosti, nýbrž k propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2019. V období do 1. 7. 2019 výkon jiné výdělečné činnosti než služby nepodléhal souhlasu služebního funkcionáře, nýbrž byly zapovězeny veškeré výdělečné činnosti, které nebyly vyjmenovány v interním aktu řízení dotčeného bezpečnostního sboru. Uvedený rozsudek konstatoval, že „podle § 47 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, smí voják výjimečně vykonávat výdělečnou činnost pouze s písemným souhlasem služebního orgánu, neovlivní-li tato činnost výkon jeho služby nebo jiný důležitý zájem služby. Zákon o vojácích z povolání tedy výslovně stanoví jako cíl omezení práva vojáka podnikat zájem na řádném výkonu služby či jiný důležitý zájem služby. Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by mělo být na příslušníky bezpečnostních sborů podle zákona o služebním poměru nahlíženo jinak – opačný přístup by naopak vyvolával neodůvodněnou nerovnost. Lze se tedy domnívat, že omezením práva příslušníků bezpečnostních sborů podnikat sledoval zákonodárce právě ochranu zájmu na řádném výkonu služby a plnění služebních povinností, zachování důvěry veřejnosti v bezpečnostní sbory a zamezení střetu zájmů příslušníka se zájmy služby.“ Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, v čem (v jaké konkrétní argumentaci) shledává stěžovatel uvedený rozsudek případným pro jeho situaci.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2023

David Hipšr
předseda senátu